

ZÁKLADY REGIONÁLNÍ GEOGRAFIE

text přednášky 1

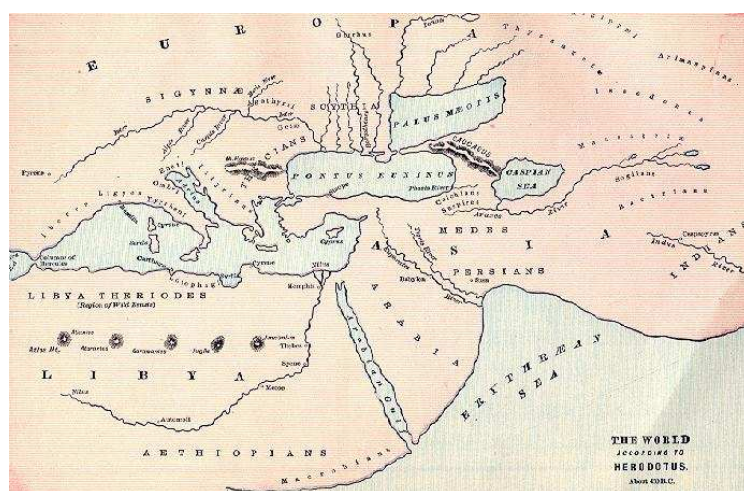
I. ročník

VÝVOJ REGIONÁLNÍ GEOGRAFIE

Regionální geografie ve starověku

Za první regionálně geografické dílo lze považovat Homérovu Odysseu - v této formě jde průzkum a popis izolovaných bodů v rámci tehdejšího (známého) světa.

Herodotus popisoval věci, které viděl – jeho vyprávění je navíc podpořeno mapou (použití mapy souvisí s rozvojem astronomie a kartografie v jónských městech). Rozlišil 3 kontinenty – Evropu, Asii a Libyi, které byly odděleny Středomořím. Místa/regiony už byly určitým způsobem klasifikovány (popis dle geometrických tvarů).

obr. 1: Svět podle Herodota

V prostředí Alexandrie v helénském období byla vytvořena matematická reprezentace vesmíru a světa (systém sfér, v jejichž středu byla země). Polární kruhy a obratníky vymezovaly obyvatelný prostor – **oikumenu**. S rozvojem kartografie mohlo být postupně každé místo precizněji lokalizováno na zemském povrchu (od začátku 18. století i s pomocí zeměpisné šířky a délky). Role geografa spočívala v roli učence a geometra, který měl k dispozici mapy zobrazující kontury řek, pobřeží a horských pásem – vše bylo tedy připraveno k vymezení regionů, stačilo je jen popsat.

Nejstarší tradici západního geografického výzkumu představuje tzv. **chorologie**. Geograf byl v podstatě pouze kompilátorem – třídil, ověřoval, porovnával a zpracovával svědectví cestovatelů a vojáků. Tento proces byl rozvinut **Strabónem** (začátek letopočtu) v 17 knihách jeho Geografie. Podle Strabóna je „geograf osobou pokoušející se popsat části země“. Regionální geografie byla jádrem geografické reflexe. Byla brána jako doplněk politické a etické filosofie – orientovala se rovněž na lidské aktivity a aspirovala na sociální a politické využití ze strany politiků, vládců či vojenských velitelů. Geografická díla přispívala k poznání a řízení teritoriálně expandující říše. Nešlo tedy o totální regionální inventarizaci, chorografie byla částečná a účelová. Na druhou stranu však musela uspokojovat i zájem čtenáře.

Strabo vymezil rozsáhlé oblasti – regiony na základě geometrického tvaru (Španělsko jako hovězí kůže s krkem na Pyrenejích, Peloponéský poloostrov jako list stromu, apod.). Na kontinentu regionalizoval podle průběhu řek, pohoří. K administrativním účelům však mohl nabídnout pouze jména kmenů/obyvatel obývajících dané území. Poměrně precizně popisoval klima a topografii, města a přístavy (podle jejich významných aktivit).

Geografie v tomto pojetí buduje vizi světa, kde jedna oblast (region) je jasně situována pomocí vztahu k druhé. Regionální popis byl mixem rysů a vlastností, kde se rámeček reliéfu a hydrografie prolíná s

popisem lidí a mytologií. Řekové sice “vynalezli” regionální geografii díky pokroku v kartografii, nedali jí však charakter skutečné vědy a to zejména kvůli nedostatku precizních a dostupných informací.

Dionýsos Alexandrijský, Periegesis – ukázka:

.....na okraji a blízko sloupů Herkulových žije udatný iberský národ, podél délky kontinentu, kde Severní oceán rozprostírá svůj ledový proud, kde žijí Britoni a bílé germánské kmeny, kteří jsou horlivými uctívači Arese, probíhající podél hřebene Hercynského lesa. Lidé říkají, že tato země připomíná volskou kůži. Dále, Pyreneje a domy Keltů, poblíž pramenů Eridanu s jeho nádherným tokem: v dřívějších dobách poblíž jeho vln v osamění noci Heliades nařikala pro Phaetona, a tam, synové Keltů, usazení pod černými topoly sbírají slzy jantaru. Potom přicházejí domy v zemi Tyrhénské: na východ odtud se objevují počátky Alp: v jejich středu vody Rýna spěchají k samotným hranicím Severního moře.....

Strabónova koncepce byla pozměněna **Ptolemaiem**. Geografie má podávat obraz celku. Ptolemaios separoval geografii od chorografie, která má za cíl popis částí. Výraz *graphein* pro něho neznamenal popisovat, nýbrž mapovat. Ptolemaiova geografie je geodézií a kartografií. Abstrahoval z geografie vše, co není zaměřeno na lokalizaci míst.

Rozdíl mezi Strabónem a Ptolemaiem se přenáší i do současné geografie. Od tohoto období vždy panoval rozdíl mezi **speciální** geografii věnovanou popisu jednotlivých regionů a geografii **obecnou** – matematicky zaměřenou na zeměkouli jako celek.

Základy moderní regionální geografie

V renesanci byl způsob geografického uvažování nad místem nahrazen uvažováním nad **prostorem**. 16 – 17. století. Galilei, Newton, Leibniz viděli místa jako momentální podsoučásti neutrálního a homogenního prostoru a v prostředí “vědecké” geografie nebyl žádný zájem vyvíjet (geografické) nástroje pro popis jednotlivých míst a regionů.

Na druhé straně probíhaly zámořské cesty a objevy, průzkum nových kontinentů, což posilovalo zájem o regionální studie.

Bernhard Varenius jako první rozdělil geografii na specifickou a obecnou – tj. na regionální a systematickou. Jeho Geographia Generalis obsahovala 3 sekce – absolutní (pozemskou), relativní (kosmickou) a komparativní sekci (specifickou). Toto rozdělení poměrně dobře vyjadřuje intelektuální atmosféru té doby.

Od renesance prodělala kartografie výrazný posun. Státy budovaly výzkumné týmy pro získávání regionálních informací. Geografové se přitom již nemuseli zabývat lokalizací jevů – to za ně dělali kartografové.

V oblastech s ustanovenou formální administrativou začalo vznikat **stabilní územní rozdělení** (např. provincie – généralités ve Francii, církevní okrsky, apod). V takovémto uspořádání vlády uskutečňovaly sčítání – zrození **statistiky** umožnilo geografům kvantitativně zaměřený ekonomický a demografický výzkum. Regionální popis se tak mohl stát exaktnějším – vzrostl objem informací vztahených k regionu.

V období osvícenství se do popředí dostaly přírodní vědy. Začal vznikat unifikovaný vědecký jazyk (**klasifikace**). Specifikum určitého místa bylo možné popsat jako kombinaci určitých jevů, které se vyskytuje tam a ne jinde. K popisu byla k dispozici velká masa informací – popsaných a klasifikovaných jevů. Geografie se tedy transformovala a stala se vědou systematicky klasifikující regiony, geografy zajímala spíše fyziognomie oblastí a ne jejich hranice.

Na konci 18. století byly založeny základy moderní institucionální geografie. Rozhodující roli sehráli **Alexander von Humboldt** a Carl Ritter. Humboldt podnikl výzkumnou cestu do Jižní Ameriky - přišel s konceptem šířkových pásem a nadm. výšky a vlivu reliéfu a klimatu na lidskou společnost. Ve svém hlavním díle Cosmos učinil fyzický popis světa, ale trval na tom, že všechny fenomény je třeba studovat ve vztahu k jiným jevům, fyzickým či humánním. Carl Ritter byl opatrnější – všechny jevy by měly být studovány ve světle analogických jevů v jiných regionech.

V jejich dobách nebyla geografie vyhraněnou disciplínou, ale souborem spekulací o světě kolem nás. Značně se však změnila nástroje, které mohla mít regionální geografie k dispozici (geologické mapy, fotografie, apod.).

S příchodem darwinismu vznikl nový prostor i pro geografii – geografové se snažili zodpovědět jak přírodní podmínky ovlivňují lidskou společnost. Ustřední se stala myšlenka **přírozených regionů**. Byly zkoumány homogenní oblasti s dostatečně uniformním reliéfem, klimatem a půdami – zkoumáno bylo jejich působení na lidskou společnost a přizpůsobení se této společnosti.

Geografové se snažili integrovat 2 tradice regionální analýzy:

1. pokus o konstrukci a popis specifického charakteru každého místa na Zemi,
2. vytyčení relativně homogenních oblastí na Zemi.

Výsledná specifická oblast vycházela z jejich kompozice, jednota vycházela z komplementarity a byla vytvořena položením kontrastních komponentů vedle sebe.

Na přelomu 19. a 20. století byla regionální geografie jádrem geografie – umožnila geografům účastnit se vědeckých debat o determinismu. Odrážela také významné debaty té doby, jako bylo např. určení národů.

Období před a po I. svět. válce bylo především ve znamení francouzské reg. geogr. školy, resp. osoby **Vidala de la Blache**. Vidal vyvinul přístup ke geografii zaměřený na regionální metody než na systematický přístup. Je založen spíše na chorologii než na abstraktních geografických debatách.

Zdůrazňoval nutnost vidět člověka ve vztahu s přírodním prostředím. Jako geograf upřednostňoval vnímání člověka ve fyzickém prostředí (**pays**) nebo v kulturním prostředí (**genre de vie**). Pays je přírodní region s homogenními fyzickými charakteristikami (např. Massif Central). Genre de vie je způsob života či lokální kultura – zahrnuje tradice, instituce, jazyk, zvyky.

Determinismus jako jedna ze zásadních doktrín té doby také studovala vztah člověka a regionu. Zdůrazňovala však fakt, že neorganické přírodní faktory přímo (kauzálně) ovlivňují organickou lidskou odezvu. Vztah okolí a člověka vnímá pouze jednosměrně. Nyní je tato teorie chápána jako neudržitelná.

Vidal determinismus odmítal – chápal, že prostředí dává určitá omezení a zároveň nabízí možnosti pro osobní a kulturní vývoj. Upozorňuje, že lidé mohou na přírodní faktory reagovat nesčetnými způsoby. Výběr způsobu, jakým lidé reagují, je výsledkem kultury/genre de vie. Jako protíváha (geografickému) determinismu byl zpracován koncept tzv. **posibilismu**. Posibilismus chápe přizpůsobování lidské společnosti částečně jako funkci lokalizace a částečně jako funkci vlastní vůle.

Vidalova tradice přetrvávala skrze jeho studenty poměrně dlouho ve francouzské geografii (la tradition vidalienne), kdy byla pozornost věnována vztahům člověka a přírody.

Regionální geografii ve stylu V. de la Blache nebylo možné aplikovat všude, zejména ne v rozvojových zemích bez statistických a kartografických podkladů. V rozvinutém světě sehráli svůj vliv ekonomické, změny, urbanizace a pokles rurálního obyvatelstva, vzrůst významu služeb a průmyslu pro zaměstnanost. Analýzy životních stylů tak přestaly být efektivní, protože jednotlivé genre de vie se začaly přibližovat (stejná struktura spotřeby, nižší závislost na přírodních podmínkách).

Na nové ekonomické podmínky nestačila reg. geografie reagovat. Postupně se ztrácel důvod pro syntetický přístup spojující analýzu přírodních/fyzických podmínek a podmínek sociálních/ekonomických.

Vznikla řada teorií, kam se má regionální geografie orientovat – morfologie, rurální život, průmysl.

Regionální geografii navíc vyrostla konkurence v podobě systematických disciplín – regionální studia měla za cíl osvětlovat obecné problémy na základě vyčerpávajících případových studií.

Moderní regionální geografie

Od 30., 40. let se v reg. geografii objevil nový prvek rozvoje – do té doby bytostně ruralistní regionální geografové se obrátili k ekonomické geografii. Region začal být zkoumán z hlediska diverzity přírodního bohatství a z hlediska překážek způsobených vzdáleností k tokům zboží, osob a informací. Zkoumaly se sítě měst, městské regiony, regionální polarizace. Vyvinula se **teorie regionálního rozvoje** jako svébytná disciplína.

Nová geografie byla založena na prostorové ekonomické teorii, která vysvětlovala tvorbu center a průmyslových regionů. Zkoumala rozdíly mezi jádry a periferiemi, industrializovanými zeměmi a rozvojovými státy.

Vedoucí forma moderní regionální geografie byla v 50. letech teoretizována Američanem Richardem Hartshornem (stať The Nature of Geography). V tomto pojetí šlo o deskriptivní geografii s kořeny v geografii německé (Hettner: „..geografie není studiem jevů rozložených na zemském povrchu, ale chorologickou disciplínou zaměřenou na kauzální vztahy mezi skupinou jevů, které dávají individualitu

určitému místu”). Cílem disciplíny bylo poznat charakter regionů a míst prostřednictvím studia vztahů mezi různými úseky naivní reality. Společně s Kantem je geografie chápána jako integrující disciplína z hlediska prostoru (historie z hlediska času). Geografie je regionálním studiem zabývajícím se unikátní kombinací jevů ve specifických oblastech/areálech. Je deskriptivní a nepřipouští zobecnění. Hlavní rysy:

- geografie chce získat komplexní znalosti o areálové diferenciaci světa,
- jevy významné pro areálovou diferenciaci mají prostorové vyjádření,
- pochopení vztahů mezi jevy je založeno na porovnávání map.

V průběhu 50 a 60. let se většina geografů začala přibližovat sociálním vědám. Překonal se přírodovědný model geografie a byl akceptován neopozitivismu (kvantitativní metody, vědecký přístup). Tradiční reg. geografie byla zavržena, pozornost byla věnována silám vytvářejícím prostor. Pozornost se zaměřila na mechanismus lidského rozhodování. Brzy se však objevila kritika vůči konceptu “homo economicus” – zvýšil se zájem o „**sense of place**“ a **identitu** míst/regionů.

Oživení v 80. letech bylo dáno:

- postupující globalizací a zájmem o její vlivy, zejména na ekonomickou restrukturalizaci vybraných regionů,
- reakcí proti mechanistickým neo-pozitivistickým modelům.

Zkoumán byl také tzv. **espace vecu** (prostor žití) daný denními aktivitami omezovaný fyzickými a funkčními bariérami, mentální percepcí, apod. Studie prostorové diferenciacie se obohatily o dimenzi lidské imaginace míst/regionů. Studie míst se stala základem k porozumění lokálním synergiím v období postmoderní geografie.